

Jozef was alleen. Hij verzamelde al den moed, die hem nog restte, en keek de gang eens door. 't Was meer dan prachtig, wat zijn oog aanschouwde, die beelden van marmer, die gebeeldhouwde deuren, die schitterende gaskroon. Als hij daarbij vergeleek wat hij het zijne mocht noemen, dan . . . maar hij was ook maar een arme eenvoudige zanger, en de eigenaar van dat alles, wat hier zijn oog boeide, was rijk, zeer rijk.

Met dergelijke gedachten hield Jozef zich bezig, tot eindelijk een licht gekraak op een der trappen, die op de vestibule uitkwamen, hem uit zijne overpeinzingen wekte. Snel sprong hij op en nog voor hij wist hoe den directeur het ontzettende nieuws mede te deelen, riep deze:

„Wat moet jij hier doen, van Buren? Me dunkt, je moest al in den schouwburg zijn?”

„Och, mijnheer . . . ja, mijnheer,” stotterde de oude man.

„Kom, maak wat voort, ik heb geen tijd meer. De Amaida eischt mijne tegenwoordigheid.”

't Was, als stak men Jozef met een priem in het hart.

't Is juist over . . . de Amaida, dat ik . . . u spreken wilde, mijnheer,” en Jozef frommelde zenuwachtig den slappen hoed door de handen, als wilde hij dien op een onzichtbare wijze doen verdwijnen.

„Maar maak dan toch in Godsnaam voort, je bent toch niet dronken?”

„Ik?” en een edele verontwaardiging kleurde Jozef's gelaat en gaf hem tevens tegenwoordigheid van geest genoeg om te vervolgen: „Amaida kan heden avond niet vertoond worden, mijnheer!”

„Kerel! je bent razend,” donderde de directeur, „waarom niet?”

„Judith is doodziek en kan niet komen,” was het nu kalme antwoord.

„Ziek? Ze *moet* komen.”

„'t Kan niet, mijnheer.”

„Ik zeg, dat het *moet* en anders . . .” Een ontzettende blik vulde den zin aan, die door verkropte woede niet geuit kon worden. Daarna snelde de directeur de trap weer op en liet Jozef in het onzekere staan. Zou de directeur nog terugkeeren en met hem meegaan, om misschien Judith te bewegen tot den tocht naar het operagebouw, of . . .

Nooit is Jozef te weten gekomen, hoe de directeur boven op zijn kamer als een gevangen tijger in zijn hok heeft rondgelopen, hoe hij de vuisten stuk sloeg op den marmeren schoorsteenmantel, hoe een halve aanval van beroerte hem een half uur op de kanapee had gebonden. Jozef stond al dien tijd in de gang te wachten, wel is waar op heete kolen, maar hij wachtte toch. Toen de directeur weer tot zichzelf gekomen was en zich overhaast had gekleed, vond hij Jozef nog in de gang staan. Zonder hem een blik waardig te keuren beval hij de meid „dien man” te zeggen, dat hij en zijn kleindochter nimmer een voet meer in den schouwburg mochten zetten en verliet toen in de grootste haast zijne woning, om zich naar den schouwburg te spoeden.

Ook Jozef verliet nu de woning en sukkelde naar huis, terwijl hem de tranen langs de wangen vloeiden. Niemand of niets zag hij op de straat,